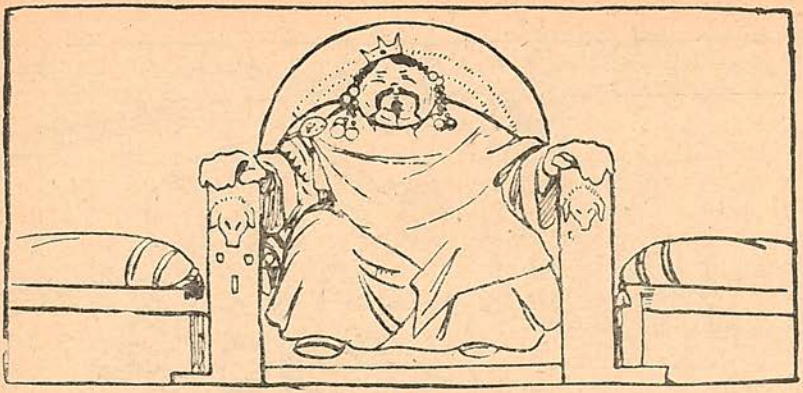

Царь Шишко.

(Приказка).

Едно време дѣдо Господъ свети
Слелъ земята наша да посети,
Широмъ, дължомъ той да я обиде,
Какъ живѣятъ хората да види. —
Дали още така го почитатъ,
И закона дали му зачитатъ.
Той сторилъ се на просекъ опърпанъ,
Съ бѣла брада и кожухъ закърпенъ,
Въ една ржка съсъ иконка нова,
Въ друга ржка съ тояга дрѣнова.
Така Господъ свети справедливи
На почивка спрѣлъ до едни ниви
Тамъ наблизо момченце игриво
Паєло стадо кротичко и сиво.
Старецътъ го повика и рече:
— Починахъ си, дете мое, вече.
Помогни ми, синко, да се вдигна,
Въ градъ далеченъ трѣбва да пристигна:
Момченцето стареца подкрепи,
До като се на нозе закрепи,
Па си бръкна въ скжсана торбица,
Та извади хлѣбецъ и солчица:
— Земи дѣдо, — срамежливо рече, —
Ти си пжтникъ идешъ отъ далече,
Похапни си, сили да подкрепишъ,
Че те гледамъ едвамъ-едвамъ креташъ...
Господъ прие коравия залъкъ